

Arrest

nr. 273 676 van 3 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 en 28 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juni 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2020 te Doornik werd ingediend door :

*S., H. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië
geboren te (...)*

*+ partner : S.,L. (...) (R.R. (...)) OV: (...)
nationaliteit: Armenië
geboren te Yerevan op 09.03.1992
+ kind : S.,J. (...) (R.R. (...)) OV: (...)
nationaliteit: Armenië
geboren te (...)*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer S.H. (...) kwam, als minderjarige, samen met zijn ouders op 21.12.2009 naar België. Zijn ouders dienden op dezelfde dag een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in, de heer S.H. (...) volgde, als minderjarige, de procedure van zijn ouders. Dit VIB werd afgesloten op 28.04.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Mevrouw S.L. (...) kwam op 30.06.2017 met een visum type-C naar België en diende nooit een VIB in.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de heer S.H. (...) tweemaal een aanvraag tot Gezinshereniging op basis van art. 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 indiende, en dit op respectievelijk 17.05.2018 en 14.02.2019. Beide aanvragen werd geweigerd op respectievelijk 14.11.2018 en 12.08.2019. Mevrouw S.L. (...) diende eveneens op 17.05.2018 een aanvraag tot Gezinshereniging op basis van art. 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd ook op 14.11.2018 geweigerd. Tijdens deze procedures werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Echter, betrokkenen dienden te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag Gezinshereniging nog in behandeling is. Bovendien was de duur van deze procedures – namelijk telkens iets minder dan 6 maanden - zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeldt in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beweren dat zij wegens de heersende verstoting en discriminatie in Armenië tot een zeer kwetsbare groep behoren, doch zij leggen geen bewijzen die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat zij wegens de heersende verstoting en discriminatie in Armenië tot een zeer kwetsbare groep behoren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de bewering dat betrokkenen geen toekomst zouden hebben in Armenië omdat er aldaar geen systeem voorhanden is om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Eerst en vooral dient er gesteld te worden dat de duur van hun verblijf in België niet van die aard is dat zij als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen, en zeker mevrouw, hebben een langere tijd in hun land van herkomst verbleven dan dat zij in België zijn. Verder dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen leveren dat er voor hen geen opvang zou zijn. Nogmaals dient er gesteld te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkenen verduidelijken ook niet concreet wat zij precies bedoelen met 'opvang'.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen voor het hele kerngezin zodat er van een verbreking aan de familiale banden geen sprake is. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Ook de bewering dat betrokkenen geen officiële inschrijving meer hebben in het land van herkomst, de bewering dat zij evenmin een feitelijke woon- en/of verblijfplaats meer hebben en dat zij geen sociale bindingen meer zouden hebben in hun land van herkomst, kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst, dient er nogmaals opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die hun bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft de bewering dat zij geen feitelijke woon- en/of verblijfplaats en geen sociale bindingen meer zouden hebben, dient er het volgende opgemerkt te worden: uit het VIB dat de ouders van de heer S. (...) hebben ingediend, blijkt dat er nog familieleden van hen (ooms en tantes van de heer S. (...)) in Armenië zouden verblijven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden van de heer S. (...) niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij hen zouden kunnen verblijven in het afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat ook mevrouw S. (...) geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij

voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangezien zij immers ruim 25 jaar in Armenië heeft verbleven.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië en dat zij zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Rusland (Moskou) om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan echter eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat zij zich inderdaad dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou voor het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Rusland (Moskou). Er wordt van hen enkel verwacht dat zij zich naar Rusland (Moskou) begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien blijkt uit informatie verkregen bij de Belgische ambassade te Moskou, dat onderdanen van Armenië zich niet langer persoonlijk dienen aan te beelden bij de Belgische ambassade te Moskou maar dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen indienen via DHL (TLS accepte les demandes de visa D venant d'Arménie par la poste (DHL). Une fois la demande traitée, les passeports sont renvoyés par DHL en Arménie. https://be.tlscontact.com/ru/mow/page.php?pid=procedure_postal. Suite à la suppression de l'obligation de la biométrie pour les visa D : nous ne demandons plus les empreintes pour les ressortissants Arméniens. Ils ne doivent donc plus venir en personne à Moscou sauf si à la demande de l'ODE ou du poste, une interview mariage blanc est requise.). Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De advocaat van betrokkenen wijst op 'regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen'. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Het feit dat de heer S. (...) een geruime tijd een zelfstandige activiteit uitoefent kan ook niet aanvaard worden als een buitengewone. Deze zelfstandige activiteit mocht slechts uitgevoerd worden zolang hij in het bezit was van een AI in het kader van een aanvraag tot Gezinshereniging. Zij had enkel als doel de heer S. (...) de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoefte te voorzien. Vermits de heer S. (...) niet langer in het bezit is van een AI daar de (laatste) aanvraag tot Gezinshereniging negatief werd afgesloten op 12.08.2019, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel keer in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot haalt de advocaat van betrokkenen aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen goed Nederlands spreken, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben, dat zij werkwilbig zijn en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 27 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S.,H. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

1.4. Op 28 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: S.,L. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Armenië

+ minderjarig kind :

- S., L. (...), geboren op (...) te (...),

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting lichten de verzoekende partijen hun enig middel toe als volgt:

“Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 27/10/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering vóór ziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Verzoeker wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

[...]

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio onder punt 5, p. 11 aanvraag ab initio:

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzienschrift ab initio.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen worden verstuurd en blijkbaar ook ingediend. Er worden geen objectieve documenten en/of referenties bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker effectief hun aanvraag via DHL kan opsturen en indienen.

Het blijft blijkbaar louter om een mondelinge navraag te gaan?

Verzoeker wees in de aanvraag inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is.

Verder wijst hij er inderdaad op dat hij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen voor hem en zijn gezin.

Verzoeker wijst expliciet op zijn beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoeker. Verzoeker heeft al jaren lang enkel recht op DMH. Verzoeker heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoeker illegaal in het Rijk verbleef?

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoeker verblijft inmiddels al langer dan 12 jaar gedooft in het Rijk. Verzoeker werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleef hij ook gedurende een lange periode legaal in het Rijk in het kader van de procedures gezinsherenging (zie AD).

De DVZ kan geen ononvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017.

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno- Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet- essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoeker eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoeker deze onveilige situatie niet heeft gehanteerd in het verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfwet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede en derde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering, schoolgang van het kind in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden afgeleid kunnen worden.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij respectievelijk de tweede verzoekende partij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt, in de tweede bestreden beslissing, dat de eerste verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum en, in de derde bestreden beslissing, dat de tweede verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welk punt de voormelde motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

3.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking genomen kunnen worden als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden genomen kunnen worden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. In hun middel verwijzen de verzoekende partijen naar de e-mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 waarin gesteld wordt dat het indienen van een aanvraag *9bis* in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdeling zich op het Belgische grondgebied bevindt. Met dit stuk tonen de verzoekende partijen echter op geen enkele manier aan waarom het voor hen zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet en in welke mate de eerste bestreden beslissing hieromtrent niet op een deugdelijk gemotiveerde wijze tot stand zou zijn gekomen.

3.8. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met hun concrete situatie en hun actuele toestand. De verzoekende partijen ontwikkelen in dit licht vooreerst een betoog over de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië en dat zij zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Rusland (Moskou) om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan echter eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat zij zich inderdaad dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou voor het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Rusland (Moskou). Er wordt van hen enkel verwacht dat zij zich naar Rusland (Moskou) begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien blijkt uit informatie verkregen bij de Belgische ambassade te Moskou, dat onderdanen van Armenië zich niet langer persoonlijk dienen aan te beiden bij de Belgische ambassade te Moskou maar dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen indienen via DHL (TLS accepte les demandes de visa D venant d’Arménie par la poste (DHL). Une fois la demande traitée, les passeports sont renvoyés par DHL en Arménie. https://be.tlscontact.com/ru/mow/page.php?pid=procedure_postal. Suite à la suppression de l’obligation de la biométrie pour les visa D : nous ne demandons plus les empreintes pour les ressortissants Arméniens. Ils ne doivent donc plus venir en personne à Moscou sauf si à la demande de l’ODE ou du poste, une interview mariage blanc est requise.). Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.”

Waar de verzoekende partijen stellen dat het onstuitbaar vaststaat dat in het land van herkomst, Armenië, geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, zodat het bestaan van een ‘bijzondere’ omstandigheid dient aanvaard te worden, dat dit algemeen gekende informatie is en expliciet staat gepubliceerd op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat de verwerende partij uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte is van dit objectief gegeven en dat dit tevens expliciet werd opgeworpen in de aanvraag, dat zij er in de aanvraag op wezen dat zij hun aanvraag persoonlijk moeten indienen in Moskou, dat zij ook waarschijnlijk een visum zouden moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek te doen, dat dit absoluut onmogelijk is daar dit voor het gezin financieel en materieel onmogelijk is, dat er sprake is van beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van een visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met administratief onhaalbaar werk en voor hen financieel niet haalbaar is, dat de verwerende

partij niet afdoende onderzocht heeft of in het land van herkomst, *in casu* Armenië, al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, dat er immers geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partijen zich moeten wenden tot de Belgische ambassade in Moskou. Daarnaast blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing ook waarom het objectieve gegeven dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië en de verklaringen in de aanvraag – waar gesteld wordt dat zij maanden in Rusland moeten wachten op een onzekere uitkomst – niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden en aldus niet beschouwd worden als een omstandigheid die het voor de verzoekende partijen zeer moeilijk of onmogelijk maakt een aanvraag in te dienen bij de ‘bevoegde’ Belgische diplomatieke of consulaire post. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen, ondanks het feit dat zij zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou, geen ‘bewijzen’ voorleggen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om tijdelijk op legale wijze in Moskou te verblijven en aldaar de aanvraag in te dienen en dat er van hen niet wordt verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou, doch enkel dat zij zich aldaar begeven om bij de Belgische ambassade de aanvraag in te dienen waarna het hen vrij staat terug te keren naar Armenië om daar de beslissing af te wachten. Waar zij stellen dat zij waarschijnlijk ook een visum zouden moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek te doen, dat dit voor het gezin financieel en materieel onmogelijk is, dat er sprake is van beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van een visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partijen dit niet hebben aangehaald in hun aanvraag als omstandigheid waarom het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om een aanvraag in te dienen bij de ‘bevoegde’ Belgische diplomatieke of consulaire post, namelijk in Rusland, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bovendien weerleggen de verzoekende partijen met deze loutere beweringen, waarvan zij geenszins bewijzen voorleggen, geenszins de motieven dat niet blijkt dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om tijdelijk op legale wijze in Moskou te verblijven en aldaar de aanvraag in te dienen en dat er van hen niet wordt verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou, doch enkel dat zij zich aldaar begeven om bij de Belgische ambassade de aanvraag in te dienen waarna het hen vrij staat terug te keren naar Armenië om daar de beslissing af te wachten.

In zoverre de verzoekende partijen nog stellen dat het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn, geen afbreuk doet aan het voorgaande, dat de verwerende partij elk dossier individueel en onzorgvuldig dient te behandelen en te motiveren, dat een nauwgezet onderzoek en afweging dient te gebeuren in hun belang en dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de beslissing, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat het niet aanwezig zijn van een Belgisch ambassade in Armenië niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar de vereiste de aanvraag in te dienen in Rusland op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn. Voorts blijkt enkel dat de verzoekende partijen het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch tonen zij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. *In casu* blijkt dat de verwerende partij het dossier individueel en zorgvuldig heeft behandeld, doch tot de vaststelling kwam dat het feit dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post bestaat waartoe de verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen richten en zich aldus dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar zij geen ‘bewijzen’ voorleggen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om tijdelijk op legale wijze in Moskou te verblijven en aldaar de aanvraag in te dienen en dat er van hen niet wordt verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou, doch enkel dat zij zich aldaar begeven om bij de Belgische ambassade de aanvraag in te dienen waarna het hen vrij staat terug te keren naar Armenië om daar de beslissing af te wachten.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar en citeren uit arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019 van de Raad, merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijzen, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Bovendien, en betreffende de stelling van de verzoekende partijen dat zij in de aanvraag erop wezen dat zij hun aanvraag persoonlijk moeten indienen in Moskou, blijkt uit de motieven van de bestreden

beslissing dat – zo blijkt uit informatie verkregen bij de Belgische ambassade te Moskou – onderdanen van Armenië zich niet langer persoonlijk dienen aan te bieden bij de Belgische ambassade te Moskou maar dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen indienen via DHL.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij *“klakkeloos stelt dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen worden verstuurd en blijkbaar ook ingediend”* en dat er geen objectieve documenten en/of referenties worden bijgebracht waaruit blijkt dat zij effectief hun aanvraag via DHL kunnen opsturen en indienen, dat het blijkbaar om een mondelinge navraag gaat, wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier e-mails bevinden tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de visumagent bij de Belgische ambassade te Moskou. De verzoekende partijen kunnen derhalve niet worden gevolgd dat er geen objectieve documenten en/of referenties worden bijgebracht waaruit blijkt dat zij effectief hun aanvraag via DHL kunnen opsturen en indienen. Het gaat dus niet om een mondelinge navraag. Nu blijkt dat de verzoekende partijen hun aanvraag kunnen indienen vanuit Armenië, dient te worden vastgesteld dat hun betoog met betrekking tot de verplaatsing naar Moskou dan ook niet dienstig is.

De verzoekende partijen stellen dat de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze belangrijke omstandigheid terwijl deze situatie goed gekend was door de overheid middels de ingediende aanvraag, doch blijkt aldus uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met de aangehaalde omstandigheid dat er geen ambassade is in Armenië, daar enerzijds zij geen ‘bewijzen’ voorleggen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om tijdelijk op legale wijze in Moskou te verblijven en aldaar de aanvraag in te dienen en dat er van hen niet wordt verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou, doch enkel dat zij zich aldaar begeven om bij de Belgische ambassade de aanvraag in te dienen waarna het hen vrij staat terug te keren naar Armenië om daar de beslissing af te wachten en daar anderzijds het bovendien mogelijk is voor onderdanen van Armenië om een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de ambassade in Moskou via DHL. De verzoekende partijen verduidelijken voorts niet met welke relevante omstandigheden die zij hadden aangehaald de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Het betoog van de verzoekende partijen dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te keren en om via daar naar Rusland te verkasten om maandenlang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg, dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen, dat de verwerende partij dit element had moeten onderzoeken en zulks blijkbaar niet heeft gedaan, dat het ontberen van een Belgisch consulaat in Armenië een buitengewone omstandigheid kan impliceren, dat de verwerende partij dit gegeven niet nader heeft onderzocht in de eerste bestreden beslissing, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig. Immers beperken de verzoekende partijen zich tot het herhalen van de elementen van hun aanvraag en tot het opnieuw verwoorden van hun kritiek zoals hoger reeds besproken. Met voornoemd betoog doen de verzoekende partijen blijken dat ze het oneens zijn met de eerste bestreden beslissing doch weerleggen noch ontkrachten zij de motieven van de eerste bestreden beslissing zoals die hierboven reeds uiteen werden gezet.

3.9. Waar de verzoekende partijen betogen dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat dit ook omstandigheden kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen en dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, betreft dit geen kritiek op de eerste bestreden beslissing, minstens wordt niet verduidelijkt op welke wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing hieraan voorbijgaan. Immers blijkt uit deze beslissing geenszins dat vereist wordt dat het gaat om omstandigheden waaruit een gevaar voor het leven voortvloeit. Evenmin blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat bepaalde omstandigheden, hoewel hieruit blijkt dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is voor één gezinslid om terug te keren, niet aanvaard worden omdat niet blijkt dat het voor alle gezinsleden bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad wijst er ook nog op dat uit de

motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat overmacht vereist wordt, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

3.10. De verzoekende partijen betogen verder dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, dat het sterk wordt aangeraden de nabijheid van militair installaties te mijden, dat de verwerende partij uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte is van dit objectief gegeven en diende na te gaan of de verzoekende partijen eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te stellen, dat niettegenstaande dat zij deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift (lees: hun aanvraag) *ab initio*, deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande waren en aldus publiekelijk gekend waren, dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Zoals de verzoekende partijen zelf stellen, werden deze omstandigheden niet aangevoerd in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 3 juni 2020. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvragers zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking genomen kunnen worden als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. De verwerende partij diende aldus geenszins bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een onderzoek te wijden of te motiveren over de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten. Het gegeven dat het om een publiekelijk gekende omstandigheid gaat, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Indien de verzoekende partijen menen dat voornoemde zware vijandigheden een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat de verzoekende partijen, door te stellen dat er momenteel zware vijandelijkheden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, geenszins aannemelijk maken dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers blijkt uit hun betoog niet naar welke regio zij in Armenië dienen of wensen terug te keren zodat zij geenszins aannemelijk maken dat zij terugkeren naar een Armeens district dat door zware vijandelijkheden wordt getroffen. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat het gegeven dat de Belgische overheid niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afraadt het voor hen zeer moeilijk of onmogelijk maakt om terug te keren naar Armenië.

3.11. De verzoekende partijen menen voorts nog dat er reeds werd gesteld dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag, dat de eerste verzoekende partij inmiddels al langer dan twaalf jaar gedooft in het Rijk verblijft, dat zij zonder meer gedooft werd op het Belgische grondgebied door de verwerende partij en bovendien ook gedurende een lange periode legaal in het Rijk verbleef in het kader van de procedures gezinshereniging.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het lang verblijf en de periode in legaal verblijf omwille van de procedures gezinshereniging gemotiveerd als volgt:

“De heer S.H. (...) kwam, als minderjarige, samen met zijn ouders op 21.12.2009 naar België. Zijn ouders dienden op dezelfde dag een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in, de heer S.H. (...) volgde, als minderjarige, de procedure van zijn ouders. Dit VIB werd afgesloten op 28.04.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Mevrouw S.L. (...) kwam op 30.06.2017 met een visum type-C naar België en diende nooit een VIB in.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de heer S.H. (...) tweemaal een aanvraag tot Gezinshereniging op basis van art. 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 indiende, en dit op respectievelijk 17.05.2018 en 14.02.2019. Beide aanvragen werd geweigerd op respectievelijk 14.11.2018 en 12.08.2019. Mevrouw S.L. (...) diende eveneens op 17.05.2018 een aanvraag tot Gezinshereniging op basis van art. 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd ook op 14.11.2018 geweigerd. Tijdens deze procedures werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Echter, betrokkenen dienden te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag Gezinshereniging nog in behandeling is. Bovendien was de duur van deze procedures – namelijk telkens iets minder dan 6 maanden - zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)

Eerst en vooral dient er gesteld te worden dat de duur van hun verblijf in België niet van die aard is dat zij als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen, en zeker mevrouw, hebben een langere tijd in hun land van herkomst verbleven dan dat zij in België zijn.”

De verzoekende partijen maken met hun betoog dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid ‘kan’ uitmaken, niet aannemelijk waarom *in casu* zou dienen geoordeeld te worden dat het lang verblijf hen verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Immers gaan zij met het wijzen op een ‘gedooft’ verblijf en de procedures gezinshereniging voorbij aan de motieven dat de duur van het verblijf in het Rijk niet van die aard is dat dit als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat de eerste, en zeker de tweede, verzoekende partij langere tijd in hun land van herkomst hebben verbleven dan dat zij in België zijn alsook aan de motieven dat zij tijdens de procedures gezinshereniging in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie doch dat ze dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de eerste bestreden beslissing overigens ook verwezen wordt, blijkt dat de elementen van lang verblijf niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partijen tonen, zoals ook reeds blijkt uit wat voorafgaat, niet aan waarom daar in hun geval anders over gedacht zou moeten worden .

3.12. De verzoekende partijen betogen ook dat geen onontvankelijkheidsbeslissing kan worden genomen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak werd vernietigd, doch tonen geenszins aan, en uit niets blijkt, dat inzake de aanvraag van 3 juni 2020, waarop de eerste bestreden beslissing het antwoord vormt, reeds eerder een ongegrondheidsbeslissing werd genomen die nadien werd vernietigd. Dergelijk betoog is dan ook niet dienstig.

3.13. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing “niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.” Evenmin tonen zij

aan dat de verwerende partij ten onrechte de procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard of dat de *“verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en (...) onvoldoende rekening heeft gehouden met [de] (...) concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.”*

3.14. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De verzoekende partijen maken ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partijen laten voorts evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijken voor te houden dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. De verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.16. Tot slot stellen de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing dat, niettegenstaande het feit dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid betreft, de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door hun ingestelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij door een dergelijke handelwijze erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten, dat bijgevolg deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen dienen te worden wegens afdoende samenhang, gelet op de hiervoor geschetste elementen.

Nu uit het voorgaande geenszins blijkt dat de verzoekende partijen een gegrond middel tegen de eerste bestreden beslissing hebben aangevoerd, maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing vernietigd dienen te worden.

In de mate dat de verzoekende partijen nog stellen dat zij bij de opvolging van de bestreden bevelen geraakt worden in de opgebouwde ontplooiing, sociale verankering, de schoolgang van het kind in België en onstuitbaar geconfronteerd zullen worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en dat zij derhalve op grond hiervan de nietigverklaring vorderen van de bevelen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken op welke grond de verwerende partij gehouden was om met voornoemde elementen rekening te houden bij het nemen van de thans bestreden bevelen zodat dit betoog geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich tot een dermate vaag betoog zonder de door hen aangehaalde elementen *in concreto* toe te lichten, laat staan te verduidelijken op welke wijze deze elementen hen verhinderen om het grondgebied te verlaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de elementen van integratie en de door de verzoekende partijen opgeworpen negatieve consequenties bij terugkeer in het kader van de eerste bestreden beslissing

werden afgewogen ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst. Betreffende het schoollopen van het kind, kan er op gewezen worden dat het kind bij het indienen van de aanvraag net 1 jaar oud was en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 2 jaar en 5 maanden. Er was op die ogenblikken hoe dan ook geen sprake van een schoolgang, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Uit de bespreking van de grieven ten aanzien van de eerste bestreden beslissing blijkt voorts dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afweging in de eerste bestreden beslissing, met name dat er geen omstandigheden aangetoond worden die zich verzetten tegen een terugkeer, foutief of kennelijk onredelijk is, zodat zij ook geenszins aannemelijk maken dat deze elementen het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten in de weg zouden staan.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER